

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

 WARSZAWA.

Nr. 3.

 1 lutego 1928.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA:

	Str.
4. Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 stycznia 1928 r. o utworzeniu urzędu notariusza w Izbicy powiatu kolskiego	42
5. Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 stycznia 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1927 r. o warunkowym zawieszeniu wykonania kary na obszarze, na którym obowiązuje ustawa postępowania karnego z dnia 1 lutego 1877 r.	43

OKÓLNIKI:

Nr 1350/II. A./28 w sprawie prowadzenia rejestrów (repertoriów) dla spraw karno-skarbowych	47
Nr 1351/II. G. S./28 w sprawie jednorazowego zasiłku dla funkcjonariuszów państwowych, sędziów i prokuratorów w wysokości 45 ⁰ / ₀ uposażenia miesięcznego	48
Nr 1352/II. G. S./28 w sprawie interpretacji art. 17 układu polsko-niemieckiego o obrocie prawnym z dnia 5 marca 1924 r.	49
Nr 1353/II. G. S./28 w sprawie zarachowania zaległych grzywien i należności za doręczenia oraz zwrotów kosztów postępowania karnego i wykonania kary.	50
Nr 1354/I. U./28 w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 741) o warunkowym zawieszeniu wykonania kary na obszarze, na którym obowiązuje ustawa postępowania karnego z dnia 1 lutego 1877 r.	52
Nr 1356/II. A./28 w sprawie ograniczenia wypadków wzywania przez sądy funkcjonariuszów policji w charakterze świadków	58

KOMUNIKATY:

Str.

- w sprawie potrącania podatku dochodowego od dodatkowych wynagrodzeń, pobieranych przez pracowników państwowych z instytucji lub przedsiębiorstw, nadzorowanych przez Państwo 58
- w sprawie upoważnień dla konsułów Rzeczypospolitej Polskiej, przewidzianych w ust. 3 art. 19 ustawy o organizacji konsulatów i czynnościach konsułów z dnia 11 listopada 1924 r. (Dz. U. R. P. № 103, poz. 944) 59

UZUPEŁNIENIE ZESTAWIENIA przepisów i postanowień, o których mowa w punkcie 5 ustępu pierwszego § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 1926 r. o służbie przygotowawczej i o egzaminie kandydatów na stanowiska II kategorii w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Sprawiedliwości, jako też w sądach i urzędach wymiaru sprawiedliwości (Dz. U. R. P. № 16, poz. 90). 63

UZUPEŁNIENIE do wykazu zaliczek w znaczkach sądowych (Dz. Urz. № 5/26). 64

RUCH SŁUŻBOWY 64

ADWOKATURA:

- a) W Okręgu Izby Adwokackiej w Warszawie 66
- b) W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie 67
- c) W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu 68
- d) W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu 68
- e) W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu 68
- f) W Okręgu Izby Adwokackiej w Katowicach 68

SPROSTOWANIA 68

4.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 stycznia 1928 r. o utworzeniu urzędu notariusza w Izbicy powiatu kolskiego.

Na podstawie art. 4 ustawy notarialnej z 1866 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Tworzy się urząd notariusza przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Kole z siedzibą notariusza w Izbicy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meyszowicz

5.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 stycznia 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1927 r. o warunkowym zawieszeniu wykonania kary na obszarze, na którym obowiązuje ustawa postępowania karnego z dnia 1 lutego 1877 r.

Na podstawie art. 12 i 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 741) zarządzam co następuje:

I. Nadzór nad sprawowaniem się skazanych, którym warunkowo zawieszono wykonanie kary (warunkowo skazanych).

§ 1. Nadzór zwierzchni nad sprawowaniem się skazanego wykonuje sąd powiatowy lub prokurator w zależności od tego, czy wyrok, uchwałę lub mandat, zawierające zawieszenie wykonania kary, wydał w pierwszej instancji sąd ławniczy (pokoju), czy izba karna. Jeżeli sprawowanie się skazanego daje podstawę do wydania uchwały uchylającej zawieszenie wykonania kary, prokurator złoży sądowi odpowiedni wniosek.

W wypadku przewidzianym w art. 13 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej nadzór zwierzchni służy władzy administracyjnej.

Władza wykonująca nadzór zawiadamia skazanego o końcowym terminie zawieszenia kary (okresu próby) i o warunkach zawieszenia (art. 3—8 rozp. Prezydenta Rp.).

§ 2. O wszczęciu przeciw warunkowo skazanemu postępowania karnego (dochodzeń prokuratorskich, śledztwa) o przestępstwo popełnione w okresie zawieszenia kary (okres próby), oraz o prawomocnym ukończeniu takiego postępowania, należy zawiadomić sąd powiatowy lub prokuratora w zależności od tego, do kogo należy w myśl § 1 nadzór zwierzchni nad sprawowaniem się skazanego.

Zawiadomienie jest zbędne, jeśli przewidziany w art. 6 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej termin do wdrażania postępowania został niewątpliwie przekroczony.

Do zawiadomienia o wszczęciu postępowania karnego obowiązany jest prokurator lub sąd (sędzia śledczy, przewodniczący), u którego nowe postępowanie karne się toczy, skoro tylko z zeznań obwinionego, świadków, doniesienia władz lub organów bezpieczeństwa, z załączonych aktów, albo z zawiadomienia o poprzednich ukaraniach z rejestru karnego, dowie się o poprzednim warunkowym skazaniu.

Do zawiadomienia o prawomocnym ukończeniu postępowania karnego obowiązany jest prokurator lub sąd (sędzia śledczy), u którego sprawa ukończoną została umorzeniem, zawieszeniem postępowania lub innym postanowieniem końcowym, a w wypadku wyroku przewodniczący (sędzia orzekający samoistnie) sądu wyrokującego w I instancji. Jeśli jednak wyrok skazujący zatwierdzono lub taki wyrok wydano w wyższej instancji, której orzeczenie nie ulega już zaskarżeniu w trybie zwyczajnego środka odwoławczego, przewodniczący sądu wyższej instancji zarządzi bezzwłocznie, bezpośrednio zawiadomienie. Sąd niższej instancji przesyłając akta sądowi wyższej instancji zaznaczy potrzebę takiego zawiadomienia, wskazując sąd, który należy zawiadomić.

Zawiadomienie o prawomocnym ukończeniu postępowania karnego wyrokiem skazującym obejmuje datę wyroku, datę jego uprawomocnienia się, imię i nazwisko skazanego, jego wiek, stan, zatrudnienie i miejsce zamieszkania,

czyn którego winnym uznano skazanego, znamiona ustawowe, przepisy karne, które mają zastosowanie i wymiar kary. Datę popełnienia przestępstwa należy ustalić możliwie najściślej i w razie wątpliwości przedstawić okoliczności faktyczne tego ustalenia.

Otrzymawszy takie zawiadomienie, sąd lub prokurator wskazany w § 1 zażąda aktów sprawy tylko wyjątkowo, jeśli nasuwają się szczególne wątpliwości, których treść zawiadomienia nie uchyla.

Postanowienia niniejszego paragrafu, dotyczące zawiadomienia o prawomocnym ukończeniu postępowania karnego wyrokiem skazującym, mają odpowiednie zastosowanie także wówczas, jeśli warunkowo skazany, będzie później bezwarunkowo skazany z powodu czynu popełnionego przed rozpoczęciem okresu próby (art. 4 ust. ost. rozp. Prezydenta Rp.).

Zawiadomienia przewidziane niniejszym paragrafem kieruje się do władzy administracyjnej, jeżeli ta prawomocnym nakazem karnym orzekła zawieszenie (art. 13 ust. 2 rozp. Prezydenta Rp.).

§ 3. Nadzoru nad sprawowaniem się warunkowo skazanego nie wolno wykonywać przez organa bezpieczeństwa publicznego. Notomiast można wykonywać nadzór przez osoby godne zaufania, które się tego podejmą. O tem zarządzeniu powiadamia się skazanego, wymieniając obraną osobę. Osoba zaufania powinna złożyć przyrzeczenie, że otrzymane upoważnienie zachowa w tajemnicy i nadzór będzie wykonywać w sposób niezwracający uwagi drugich ani utrudniający wykonywanie przez skazanego zawodu. Naruszenie obowiązków przez osobę zaufania powoduje odwołanie udzielonego jej upoważnienia. Co do wyboru osoby godnej zaufania można się porozumieć z gminną radą sierocą, patronatem więziennym, magistratem (wydział opieki społecznej) i t. p.

O warunkowym skazaniu niewłasnowolnego należy zawiadomić sąd opiekuńczy (kuratelarny), oraz ojca, opiekuna, kuratora, wreszcie zarząd zakładu wychowawczo-poprawczego, w którym skazany przebywa lub głowę rodziny, której skazanego oddano na wychowanie, celem umożliwienia im czuwania nad jego sprawowaniem się i współdziałania w wypadku, gdy skazany ma wyrównać szkodę lub uiścić nawiązkę (art. 3 rozp. Prezydenta Rp.).

Poszkodowany, któremu skazany ma wyrównać szkodę lub uiścić nawiązkę, może zawsze udzielić sądowi lub prokuratorowi wiadomości co do spełnienia tego obowiązku i wogóle co do sprawowania się skazanego.

Sąd lub prokurator może też celem nadzoru przesłuchać w każdym czasie okresu próby skazanego i inne osoby. Należy z tego prawa robić użytek tylko wyjątkowo w razie potrzeby sprawdzenia wiadomości uzasadniających wydanie uchwały uchylającej zawieszenie wykonania kary (art. 4 rozp. Prezydenta Rp.).

§ 4. Sąd lub prokurator, w zależności od tego do kogo należy nadzór przewidziany w § 1, winien zaraz po upływie okresu próby zażądać z urzędu rejestracji skazanych, wyjaśnień co do ukarań skazanego i w tym celu przesyła mu do uzupełnienia posiadane w aktach zawiadomienie o poprzednich ukaraniach (akta — odpis dawnej karty karnej — odpis poprzedniego zawiadomienia), które było podstawą orzeczenia zawieszającego warunkowo wykonanie kary. Wysłanie zawiadomienia do uzupełnienia należy w aktach uwidocznic i czuwać nad rychłym nadesłaniem odpowiedzi.

Urząd rejestracji skazanych uwidacznia na tem samym zawiadomieniu, że zmiany nie zaszły, lub uzupełnia go zaszłymi zmianami.

Po otrzymaniu uzupełniających wyjaśnień, jeśli niema podstaw do wydania uchwały uchylającej zawieszenia wykonania kary lub do wyczekiwania prawomocnego ukończenia nowego postępowania karnego, sędzia względnie prokurator z upływem trzech miesięcy po upływie okresu próby (art. 6 ust. 1 rozp. Pre-

zydenta Rp.) bez powzięcia formalnej uchwały, stwierdza na akcie „sprawa załatwiona (art. 6 r. o. w. s.)”.

Jeśli skazany zażąda poświadczenia w myśl art. 14 rozp. Prezydenta Rp., sąd lub prokurator badając podstawy żądania, ponownie zażąda uzupełnienia zawiadomienia o poprzednich ukaraniach. Uwidocznienie na akcie „sprawa załatwiona (art. 6 r. o. w. s.)” nie przesądza uchwały sądu w przedmiocie wydania poświadczenia. Prokurator poświadczenia nie wydaje, lecz kieruje żądanie do sądu ze swoim wnioskiem. Jeśli żądanie poświadczenia wniesiono wprost do sądu okręgowego, przewodniczący izby karnej kieruje je do prokuratora celem zbadania podstaw żądania i przedstawienia wniosku sądowi.

Postanowienia niniejszego paragrafu stosuje się odpowiednio ze zmianą terminów, jeśli według stanu sprawy karę należy uważać za darowaną dopiero z upływem trzech miesięcy po prawomocnym ukończeniu postępowania w nowej sprawie karnej (art. 6 ust. 2 rozp. Prezydenta Rp.).

II. Statystyka przestępczości i rejestracji osób skazanych w okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu i sądu okręgowego w Katowicach (rozp. M. Spr. z dnia 10 stycznia 1923 r. Dz. Urzęd. Nr. 3, poz. 10 i rozp. M. Spr. z dnia 10 listopada 1927 r. Dz. Urz. Nr. 23, poz. 24).

§ 5. W razie orzeczenia w wyroku warunkowego zawieszenia wykonania kary (skrót: warunkowe skazanie = „W. S.”), sądy i prokuratury wysyłać będą karty statystyczne i wyciągi z wyroków skazujących równocześnie z zastosowaniem warunkowego zawieszenia kary, zatem po uprawomocnieniu się orzeczenia zawieszającego wykonanie kary w myśl art. 1 ust. 2 i art. 11 rozp. Prezydenta Rp.

§ 6. Jeśli sąd uchylí zawieszenie wykonania kary (art. 4 rozp. Prezydenta Rp.) sąd lub prokurator (§ 1) zawiadamia o tem, po uprawomocnieniu się uchwały (art. 13 rozp. Prezydenta Rp.) i skierowaniu jej do wykonania, urząd rejestracji skazanych według załączonego wzoru (form. Nr. 22a).

O uchwale uchylającej zawieszenie wykonania kary nie zawiadamia się Głównego Urzędu Statystycznego (rozp. M. Spr. z dnia 28 lutego 1925 r. Dz. Urzęd. Nr. 6, poz. 5).

§ 7. Wyraz „odroczone” powtarzający się w rubryce 14 wyciągu wyroku skazującego w przedostatnim przedziale, w rubryce 15a i w treści wzoru form. Nr. 22 zastępuje się wyrazem „zawieszono”, a w napisie wzoru form. Nr. 22 wyraz „odroczeniu” — wyrazem „zawieszeniu”.

Aż do wydania nowego nakładu formularzy należy w dotychczasowych formularzach w wypadkach warunkowego zawieszenia wykonania kary powyższą zmianę dokonywać ręcznie.

§ 8. Pisma o udzielenie wyjaśnień co do poprzednich ukarań obwinionego, o ile są potrzebne dla sprawy warunkowego zawieszenia wykonania kary, należy znaczyć u góry z lewej strony w sposób wpadający w oko znakiem „W. S.” niebieskim ołówkiem.

Urzędy rejestracji skazanych będą udzielały odpowiedzi na takie pisma bezzwłocznie z pierwszeństwem przed innemi zapytaniami o poprzednie ukarania.

III. Akta, rejestry i wykazy czynności.

§ 9. Warunkowe zawieszenie wykonania kary należy uwidocznic w sposób wpadający w oko kolorowym (czerwonym) ołówkiem na okładce aktów przez dodanie oznaczenia „W. S.” oraz daty końcowej okresu próby (n. p. „W. S.—20.III.30”). Jeżeli w danym urzędzie prokuratorskim prowadzi się w po-

szczególnej sprawach przeglądy wykonania kary pod okładką (Katowice), lub jeżeli prokurator apelacyjny zarządzi prowadzenie takich przeglądów, należy w nich odpowiednio zaznaczyć warunkowe skazanie („W. S.”) i końcowy termin okresu próby.

W rejestrze J. w rubryce 9 należy również pod treścią wyroku umieścić czerwonym atramentem oznaczenie „W. S.”, zaś w rubr. 12 umieścić czerwonym atramentem datę końcową terminu zawieszenia. Czasokres zawieszenia kary należy wpisać do raptularza dla długoterminowych czasokresów z oznaczeniem W. S. czerwonym atramentem w uwadze.

W sądach powiatowych w rejestrze dla spraw karnych B. C. D. E. w rubryce 6-tej pod treścią wyroku należy umieścić czerwonym atramentem oznaczenie „W. S.”, a w uwadze rubryka 9 czerwonym atramentem zanotować czasokres.

W razie uchwały uchylającej warunkowe zawieszenie kary (art. 4 rozp. Prezydenta Rp.) należy oznaczenie „W. S.” poskreślać, a w uwadze rejestru i przeglądu wykonania kary wpisać datę uchwały uchylającej.

§ 10. Przy zamknięciu rejestrów należy w zestawieniu wyników podać liczbę osób warunkowo skazanych.

§ 11. Liczbę osób w każdym roku warunkowo skazanych należy podać w rocznym wykazie czynności w uwadze (wzór Nr. 32 i 36 część II rozp. M. Spr. z dnia 14 stycznia 1924 r. — Dz. Urzęd. Nr. 3, poz. 3).

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Uwidocznienia w aktach i rejestrach przepisane §§ 9 i 10 należy uskutecznić wstecz od 1 stycznia 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

Załącznik.

Zawiadomienie o uchwale uchylającej warunkowe zawieszenie wykonania kary.

Do urzędu rejestracji skazanych .....

Nazwisko (co do mężatek i wdów) a) nazwisko rodowe .....

Imię ..... b) „ ..... męża .....

Powyzszy(a) był(a) skazany(a) wyrokiem — mandatem karnym — sądu .....

..... z dnia ..... 19..... r.

za przestępstwo z §§ ..... w sprawie Nr. .... 19..... r. z zawie-

szeniem warunkowym wykonania kary na zasadzie tego wyroku — mandatu

karnego — uchwały z dnia ..... 19..... r. do dnia .....

..... 19..... r.

Uchwałą z dnia ..... 19..... r. Nr. .... uchy-

lono zawieszenie wykonania kary.

Data skierowania wyroku do wykonania .....

Data ..... Podpis .....

Form. 22a.

OKÓLNIK Nr. 1350/II. A./28

w sprawie

prowadzenia rejestrów (repertorjów) dla spraw karno-skarbowych.

Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości.

W celu uzyskania przeglądu spraw karno-skarbowych, przekazanych do rozpatrzenia władzom wymiaru sprawiedliwości zarządzam prowadzenie przez prokuratury przy sądach okręgowych, sądy okręgowe i sądy powiatowe odrębnych rejestrów dla spraw karno-skarbowych.

Ponieważ ustalenie jednolitych wzorów dla tych rejestrów ze względu na rozbieżność przepisów proceduralnych w poszczególnych częściach Państwa napotyka na poważne trudności, a nadto ponieważ prawdopodobnie nastąpią jeszcze zasadnicze zmiany w ustaleniu właściwości sądowej, przeto narazie przy prowadzeniu odrębnych rejestrów dla spraw karno-skarbowych należy stosować odpowiednio dotychczasowe wzory.

W szczególności należy dla spraw karno-skarbowych prowadzić odrębnie następujące rejestry (repertorja).

I. Na obszarze podległym mocy obowiązującej ustawy postępowania karnego z 1864 r.

1) w prokuraturach przy sądach okręgowych: repertorium „Kp” i repertorium „W”;

2) w sądach okręgowych repertorium „K” i repertorium „AK”;

3) w sądach pokoju repertorium „K”;

II. na obszarze podległym mocy obowiązującej ustawy postępowania karnego z 1873 r.

1) w prokuraturach przy sądach okręgowych rejestr „St” i zapiski, dotyczące się rozpraw głównych (wzór Nr. 110),

2) w sądach okręgowych rejestr „Vr” oraz zapiski wymienione w ustępach 2 i 6 § 405 instrukcji dla sądów (wzory Nr. 95 i 97),

3) w sądach powiatowych rejestr „U”;

III. na obszarze podległym mocy obowiązującej ustawy postępowania karnego z 1877 r.

1) w prokuraturach przy sądach okręgowych rejestry „J” i „N”;

2) w sądach okręgowych księgę kontroli akt w sprawach karnych,

3) w sądach powiatowych rejestr spraw karnych.

Rejestry prowadzone odrębnie dla spraw karno-skarbowych należy oznaczyć dodatkowo literami „Sk”; oznaczenie to należy również uwidocznnić na okładce akt.

Właściwi prezesi sądów okręgowych i prokuratorzy mogą we własnym zakresie zarządzić prowadzenie odrębne dla spraw karno-skarbowych także innych rejestrów i zapisków.

Warszawa, dnia 21 stycznia 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

St. Car

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr. 1351/II. G. S./28

w sprawie

jednorazowego zasiłku dla funkcjonariuszów państwowych, sędziów i prokuratorów w wysokości 45% uposażenia miesięcznego.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz Komisji Kodyfikacyjnej.

W związku z ogłoszonym w Nr. 7 Dz. U. R. P. poz. 41 rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 stycznia 1928 r. w sprawie jednorazowego zasiłku dla funkcjonariuszów państwowych, sędziów, prokuratorów, osób wojskowych oraz emerytów, wdów i sierot, Ministerstwo Skarbu nadesłało pismem z dnia 23 stycznia L. D. III. 200/1/28 następujące wyjaśnienia:

„do art. 1.

Z ustępu 1 w związku z art. 5 wynika, że prawo do jednorazowego zasiłku nie przysługują osobom, które wstąpiły do służby państwowej po dniu 25 stycznia 1928, z ustępu 1 wynika ponadto, że prawo to nie przysługuje osobom, zajmującym stanowiska służbowe poza granicami Państwa Polskiego i na obszarze W. M. Gdańska (por. słowa: „pełniącym służbę na obszarze Państwa Polskiego“).

Za pełniące służbę uważa się również osoby, które pozostają na urlopie płatnym, w stanie nieczynnym lub są zawieszony w służbie.

do art. 2.

O ile pracownik kontraktowy w myśl umowy z nim zawartej pobiera wynagrodzenie w wysokości ułamek uposażenia pewnej grupy (np. postanowienie umowne tej treści: „Pan . . . . pobierać będzie ze Skarbu Państwa wynagrodzenie, równe $\frac{3}{4}$ uposażenia funkcjonariuszów państwowych XVI grupy, szczebla a) i t. d.“), wówczas oblicza się jednorazowy zasiłek od ułamka (np. $\frac{3}{4}$) uposażenia danej grupy.

do art. 3.

do punktu a, b i d.

Prawo do jednorazowego zasiłku nie przysługuje tym pracownikom, objętym wyjaśnianym artykułem, którzy wstąpią do służby po dniu 25 stycznia 1928.

do punktu a).

Pod terminem „całkowite wynagrodzenie miesięczne“ rozumie się wynagrodzenie miesięczne łącznie z wszelkimi dodatkami.

do ostatniego ustępu art. 3.

Pod terminem „normalne uposażenie (wynagrodzenie) miesięczne“ rozumie się wynagrodzenie za wszystkie dni pracy w styczniu 1928. Jednorazowy zasiłek oblicza się od tego właśnie wynagrodzenia, chociażby dany pracownik np. z powodu choroby lub wstąpienia do służby po rozpoczęciu się miesiąca nie pobrał wynagrodzenia za wszystkie dni pracy w tym miesiącu.

do art. 4.

Osoby, które nabyły prawo do uposażenia emerytalnego względnie pensji wdowiej lub sieroczej po dniu 25 stycznia 1928 nie mają prawa do zasiłku, unormowanego tym artykułem. Prawo do jednorazowego zasiłku mają również osoby, które otrzymały na zasadzie art. 24 ust. 1 punkt 1 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 46) w brzmieniu art. 1 punkt b) ustawy z dnia 13 lutego 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 178) względnie art. 73 punkt a) teje ustawy z dnia 11 grudnia 1923 zezwolenie na pobieranie uposażenia emerytalnego poza granicami Państwa względnie W. M. Gdańska.

W drodze analogii stosuje się do jednorazowego zasiłku dla emerytów art. 25 wyżej wymienionej ustawy emerytalnej. Jeżeli więc emeryt z tytułu swego stanowiska w instytucji państwowej lub samorządowej ma prawo do zasiłku (np. unormowanego art. 2 lub 3 wyjaśnianego rozporządzenia), może on otrzymać tyl-

ko taką część zasiłku, przyznanego emerytom (art. 4), która wraz z zasiłkiem należącym się z tytułu służby emeryta w instytucji państwowej lub samorządowej nie przewyższa kwoty zasiłku, do którego miałby prawo z tytułu ostatnio zajmowanego stanowiska w służbie państwowej.

do art. 5.

Również dla obliczenia drugiej raty jednorazowego zasiłku jest miarodajna grupa uposażenia, stan rodzinny i miejsce służbowe danej osoby (względnie o ile chodzi o pracowników objętych art. 3 wysokość wynagrodzenia w styczniu 1928).

Nikt nie ma prawa do otrzymania więcej niż jednego zasiłku na podstawie w mowie będącego rozporządzenia.

Jednorazowego zasiłku nie uwzględnia się przy obliczeniu odprawy i pośmiertnego.

Od jednorazowego zasiłku nie potrąca się opłat przewidzianych w art. 7 wyżej wymienionej ustawy emerytalnej.

O ile chodzi o podatek dochodowy traktuje się jednorazowy zasiłek jako wynagrodzenie jednorazowe.

Podając powyższe wyjaśnienia do wiadomości i stosowania, zaznaczam, że wydatek, związany z asygnowaniem jednorazowego zasiłku, należy zarachować na ten paragraf względnie pozycję budżetu, z których wypłaca się uposażenie.

Warszawa, dnia 27 stycznia 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meyszowicz

OKÓLNIK Nr. 1352/II. G. S./28

w sprawie

interpretacji art. 17 układu polsko-niemieckiego o obrocie prawnym z dnia 5 marca 1924 r.

Do wszystkich sądów.

Art. 17 układu polsko-niemieckiego o obrocie prawnym z dnia 5.III.1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 217/1926 — rozp. z 30.VI 1926 Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 18), ustanawiając obowiązek zwrotu kosztów, zapłaconych znawcom przesłuchanym wskutek rekwizycji — stwarza ten obowiązek po stronie państwa, które prosiło o pomoc prawną. Państwo jako takie, jest tu nazewnętrz stroną zobowiązaną wobec drugiego (wezwanego) państwa, nie stroną procesową, która w myśl przepisów procedury w wewnętrznym stosunku procesowym koszta te winna jest ponieść.

Aby się zabezpieczyć przed ewentualną stratą, — sąd polski powinien, dopuszczając dowód z przesłuchania znawców w Niemczech, zażądać zgóry złożenia odpowiedniej zaliczki od strony, która w myśl obowiązujących przepisów jest za te koszta odpowiedzialna.

W każdym razie na wypadek żądania zwrotu kosztów przesłuchania znawców przez sąd niemiecki (wezwany o pomoc prawną) w myśl art. 17 układu o obrocie prawnym, sąd polski (wzywający) winien te koszta zwrócić, nie wyczekując ich pokrycia przez stronę do tego zobowiązaną. W tym wypadku należy stosowną kwotę wypłacić zaliczkowo z przeznaczonego na wydatki sądowe (§ 10 dz. II) funduszu zaliczkowego i czuwać, aby kwotę tę zwróciła do tego zobowiązana strona.

Co się tyczy drogi, którą należy przysyłać sumy pieniężne z tytułu należności znawców, — obowiązuje konsekwentnie zasada bezpośredniego komunikowania się z sobą władz obu stron, wyrażona w art. 9 ust. 1 układu. Należność znawców odnośny sąd polski powinien więc zwracać (przesyłać) bezpośrednio

do sądu niemieckiego (wezwanego). Powinien ją pobierać od stron i przekazywać w oryginalnej walucie niemieckiej, a co do sposobu przesłania tej waluty za granicę winien stosować się do obowiązujących w tym przedmiocie przepisów pocztowych.

Co się tyczy zamiany pobranej od stron tytułem należności waluty polskiej na walutę niemiecką, Ministerstwo Skarbu, czyniąc wyjątek od przepisu podanego w piśmie okólnem Nr. 1053/II.G.S./26 z dn. 6.VIII. 1927, Dz. U. R. P. Nr. 17, zgodziło się, aby sądy w wykonaniu powyższego układu polsko-niemieckiego zakupywały walutę niemiecką w oddziałach Banku Polskiego, ewentualnie w bankach prywatnych, o ile odnośny sąd nie jest położony w siedzibie Oddziału Banku Polskiego, celem dalszego bezpośredniego przekazania waluty niemieckiej zwykłą drogą pocztową sądom niemieckim.

W tym celu Ministerstwo Skarbu upoważniło Bank Polski pismem z dnia 21 grudnia 1927 r. L. D. 8741/I do sprzedawania sądom przez oddziały tego Banku waluty niemieckiej na powyższy cel.

Zarazem oznajmia się, że wobec zniesienia ograniczeń obrotu pieniężnego z zagranicą rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 2 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 858) przesyłanie względnie przekazywanie waluty obcej zagranicę za pośrednictwem poczty nie wymaga specjalnego pozwolenia.

Warszawa, dnia 27 stycznia 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:
A. Meysztowicz

OKÓLNIA Nr. 1353/II.G.S./28

w sprawie

zarachowania zaległych grzywien i należności za doręczenia oraz zwrotów kosztów postępowania karnego i wykonania kary.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych w Katowicach, Krakowie i Lwowie.

Sądy w okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie winny corocznie, w ciągu pierwszego miesiąca po upływie okresu budżetowego, przedkładać prezesom właściwych sądów apelacyjnych roczne sprawozdania o obrotach grzywien i należności za doręczenia oraz zwrotów kosztów postępowania karnego i wykonania kary.

Pierwsze sprawozdanie obejmować będzie okres budżetowy bieżący (od 1.IV.1927 do 31.III. 1928) i poprzednie okresy.

Sprawozdania powyższe mają być sporządzane według załączonego wzoru na podstawie „księgi pieniężnej” (formularz E), „księgi doręczeń służy sądowego” (form. Nr. 72 i instr. sąd.) i „spisu orzeczonych wyrokami zwrotów kosztów postępowania karnego i wykonania kary” (form. IV, rozp. z 16.XII. 1895 Nr. 25, Dz. rozp. austr. M. Sprawiedliwości).

W powyższym celu już w toku prowadzenia księgi pieniężnej i księgi doręczeń należy sumy, które na zasadzie obowiązujących przepisów podlegają odpisaniu, wykazywać w powyższych księgach w rubryce „uwagi”, z końcem zaś okresu budżetowego zesumować wszystkie rubryki kwotowe tych części księgi pieniężnej, w których są zapisywane dochody budżetowe.

Oddziały rachunkowe sądów apelacyjnych obowiązane są wykazać w powyższych sprawozdaniach obroty wpływów budżetowych odpowiednio zarachować w księgach i zamknąć rachunkowych przychodów budżetowych.

Warszawa, dnia 27 stycznia 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:
A. Meysztowicz

Załącznik.

Sąd w .....
Sprawozdanie o obrotach grzywien i należności za doręczenia oraz zwrotów kosztów postępowania karnego i wykonania kary, za okres budżetowy od 1 kwietnia 19..... r. do 31 marca 19..... r.

Poz.	P R Z E D M I O T	Grzywny		Należności za doręczenia		Koszta postępowania karnego		Koszta wykonania kary	
		Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.
1	Suma zaległych należności z okresów poprzedzających okres sprawozdawczy — zgodnie z poz. 10 sprawozdania za okres ubiegły								
2	Suma należności przypisanych w okresie sprawozdawczym								
3	Ogólna suma należności z końcem okresu sprawozdawczego.								
4	W okresie sprawozdawczym wpłacono do Kasy Skarbowej w . . . . na poczet należności zaległej (poz. 1)								
5	Na poczet należności bieżącej (poz. 2)								
6	Razem wpłacono do Kasy Skarbowej								
7	W ciągu okresu sprawozdawczego zgodnie z obowiązującymi przepisami odpisano sumę								
8	W ciągu okresu sprawozdawczego przekazano ściąganie kosztów postępowania karnego i wykonania kary innym sądom na sumę								
9	Razem (poz. 6, 7 i 8)								
10	Pozostaje (suma 3 — suma 9) z końcem okresu sprawozdawczego zaległość								
11	W zaległej sumie mieści się przechowana w kasie sądowej lub na sądowym koncie czekowym P. K. O. gotówka zł. . . . ., której przelanie do Kasy Skarbowej nie mogło być uskutecznione przed upływem okresu budżetowego.								

Naczelnik (Prezes) Sądu

OKÓLNIK Nr. 1354/I. U./28

w sprawie

wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 741) o warunkowym zawieszeniu wykonania kary na obszarze, na którym obowiązuje ustawa postępowania karnego z dnia 1 lutego 1877 roku.

Do wszystkich sądów i urzędów prokuratorskich w okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu i sądu okręgowego w Katowicach.

I. Zadania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary były na obszarze, na którym obowiązuje ustawa postępowania karnego 1877, realizowane w trybie określonym normami wymienionymi w art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 741), jako warunkowe odroczenie wykonania kary i następne jej darowanie, oparte w swej istocie o prawo łaski Głowy Państwa. Obecnie powyższe rozporządzenie wprowadziło zgodnie z innymi ustawodawstwami nowoczesnymi warunkowe zawieszenie kary jako instytucję związaną z normalnym orzecznictwem sądów w zakresie reakcji karnej. Doniosłość i zadania tej instytucji (skrót: warunkowego skazania) pozostały niezmiennione.

Według prawa zawartego w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 741) warunkowe zawieszenie wykonania kary można zastosować tylko w razie skazania na karę pozbawienia wolności nie przenoszącej sześciu miesięcy. Wysokość kary zagrożonej za przestępstwo w ustawie karnej jest bez znaczenia. Nie stoi też na przeszkodzie warunkowemu skazaniu rodzaj kary, a więc można zawiesić także wykonanie kary więzienia, twierdzy i aresztu. Natomiast co do kary ciężkiego więzienia wynikają ograniczenia z §§ 14, 19, 21 i 28 ust. 3 i 4 K. K. 1871, które zawieszenie warunkowe wykonania kary czynią w praktyce bezprzedmiotowym.

Jeśli kara pozbawienia wolności przenosi sześć miesięcy można osiągnąć skutki warunkowego zawieszenia wykonania kary tylko w trybie ułaskawienia. Dotyczy to w szczególności tych, którzy w myśl dotychczasowych przepisów (art. 17 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej) mogli korzystać z warunkowego odroczenia kary, mimo, że wymierzona wyrokiem kara przewyższała sześć miesięcy i wynosiła do ośmiu miesięcy.

Prawo nie przewiduje zawieszenia wykonania kary grzywny orzeczonej jako kara zasadnicza (główna). Natomiast w razie zawieszenia kary zasadniczej (główniej) pozbawienia wolności, kara grzywny (kara pieniężna) dodatkowa ulega zawieszeniu już z mocy samego prawa (art. 5 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej).

Prawo rozstrzyga wyraźnie wypadek, czy można zawiesić warunkowo wykonanie kary aresztu zastępczej w razie nieściągalności grzywny. Kwestję tę normuje art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej. Przed stwierdzeniem, że grzywna jest nieściągalna, orzeczenie zawieszające warunkowo karę nie jest dopuszczalne, ani w wyroku skazującym na grzywnę, ani w osobnej uchwale. Kwestja ta dotyczy tylko grzywny orzeczonej jako kara zasadnicza; co do grzywny orzeczonej jako kara dodatkowa nie jest to aktualnym, ponieważ zawieszenie i darowanie kary zasadniczej pozbawienia wolności oddziaływa tak samo na dodatkową karę grzywny (art. 5 i art. 6 ust. 1 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej).

II. (Do art. 2 prawa). Z natury i celu instytucji wypływa, że skoro skazany już raz był poprzednio zetknięty z więzieniem, stosowanie warunkowego zawieszenia kary traci jeden z momentów swej wartości. Dlatego art. 2 prawa

wyklucza stosowanie warunkowego skazania, jeśli skazany już poprzednio był skazany na ciężkie więzienie lub więzienie, które odbył, odbywa lub ma odbyć bezwarunkowo, chyba, że od odcierpienia kary upłynęło przynajmniej lat pięć, albowiem upływ dłuższy czasu wskazuje, że poprzednie uwięzienie nie pociągnęło za sobą następstw ujemnych, kiedy skazany przez ten czas sprawował się dobrze. Z powyższego wynika, że skazaniu warunkowemu nie stoi na przeszkodzie poprzednie skazanie warunkowe, albo skazanie na karę darowaną następnie w drodze łaski. Według prawa nie jest przeszkodą do warunkowego skazania okoliczność, że skazany był już poprzednio skazany na areszt, który odbył, odbywa, lub ma odbyć bezwarunkowo. Karami aresztu są bowiem zagrożone tylko wykroczenia, są to kary krótkie, w żadnym razie nie przewyższające sześciu tygodni i skazany w toku ich wykonania rzadko jest narażony na zetknięcie się z indywiduami zepsutymi. Osobnikami niezasługującymi na dobrodziejstwo prawa są niewątpliwie skazani, co do których sąd orzekł utratę obywatelskich praw honorowych lub dopuszczalność dozoru policyjnego.

Nieobecność osób zbiegłych, ukrywających się lub których miejsce pobytu jest nieznanne, uniemożliwia lub wysoce utrudnia sądowi poznanie indywidualności sprawcy, która w myśl art. 1 prawa jest podstawą warunkowego skazania. Nieobecność tak kwalifikowana jest często objawem próby uchylecia się od kary na wszelki wypadek, jeśli wyrok zaoczny, lub uchwała w myśl art. 11 prawa, nie zawierałyby warunkowego zawieszenia kary.

Prawo wyklucza również warunkowe skazanie odnośnie do przestępstw, popełnionych w okresie próby takich, które uzasadniają zarządzenie wykonania zawieszanej kary (porównaj art. 2 L. 4 i art. 4 L. 1 i 2 prawa). Wszak regułą będzie, że czynem takim popełnionym w okresie próby, skazany warunkowo dał dowód, że wola jego nie skierowała się ku poszanowaniu porządku prawnego. Jeśli wskutek popełnienia przestępstwa unicestwia się warunkowość poprzedniego skazania, nie należy zawieszać wykonanie kary orzeczonej za nowe przestępstwo.

Przestrzeżenie zasad art. 2 prawa jest tak istotne, że mimo prawomocności orzeczenia warunkowo skazującego, jeśli ich naruszenie wyjdzie na jaw dopiero później (atoli przed upływem terminu z art. 6 prawa), sąd musi uchylić zawieszenie wykonania kary (art. 4 L. 3 prawa). Nadto sąd może uchylić zawieszenie wykonania kary, jeśli skazany będzie później skazany bezwarunkowo z powodu czynu popełnionego przed rozpoczęciem okresu próby (art. 4 ust. ost. prawa); takie skazanie bezwarunkowe, jeśliby nastąpiło wcześniej mogłoby być wpłynąć na decyzję sądu w przedmiocie zawieszenia kary.

III. Okres warunkowego zawieszenia kary t. zw. okres próby oznacza sąd na czas najmniej jednoroczny, najwyżej pięcioletni według swobodnego uznania, uwzględniając troskliwie wszystkie okoliczności. Okres próby będzie tem krótszy, im przestępstwo mniejsze i im mniejsza winapodmiotowa sprawcy. Prawo nasze nie różniczkuje długości okresów próby według poszczególnych rodzajów kar pozbawienia wolności, pozostawiając szerokie granice ocenie sędziowskiej.

Natomiast prawo określa zupełnie ściśle, kiedy próba jest nieudana, zatem istnieją warunki wykonania kary zawieszanej. Temi postanowieniami ustawa zmierza do uchylecia niebezpieczeństwa zbyt osobistych poglądów sędziego na istotę „dobrego sprawowania się” skazanego. Oddanie skazanego zbyt silnie w dyspozycję poglądów indywidualnych sędziego powodowałoby stan niepewności skazanego, jakie jego zachowanie się może sędzia uznać jako złe prowadzenie się, nie rokujące poprawy. Tak zupełnie uchwytny moment, jak „popełnienie przestępstwa” chroni skazanego przed niepewnością, bo przed zbyt rygorystyczną miarą jakąby poszczególny sędzia do oceny życia mógł przyłożyć, a z drugiej strony odpowiada wymaganiom, jakie zrealizować winno ustawodawstwo karne. Pamiętać należy, że zadania prawa karnego nie sięgają

w dziedzinę wyższego umoralnienia osobnika, lecz zadawalają się wywołaniem takiego nastroju woli bez względu na pobudki, aby osobnik wstrzymał się od popełnienia przestępstw, więc czynów w takim wyższym stopniu szkodliwych społecznie, że są zagrożone karą.

Sąd musi więc uchylić zawieszenie wykonania kary z własnej inicjatywy (sąd powiatowy art. 13 i 15 prawa i § 1 rozp. min.) lub na wniosek prokuratora (art. 13 prawa i § 1 rozp. min.) ze względu na nieudałą próbę, jeśli skazany w okresie próby popełni zbrodnię lub występki umyślne. Popełnienie zaś występkę z winy nieumyślnej (Fahrlässigkeit — culpa) nie wskazuje zawsze na taki brak poszanowania dla społecznych przepisów i na taką skłonność do konfliktów z prawem, aby koniecznie należało cofnąć warunkowość skazania. Atoli bez względu na rodzaj popełnionego w okresie próby przestępstwa, konsekwentnym jest uznać za powód wykonania zawieszony kary popełnienie w okresie zawieszenia **takiego samego** przestępstwa, jak to, z powodu którego nastąpiło warunkowe skazanie (art. 4, L. 2 prawa); skazany powinien być swą wolą przystosowania się do porządku społecznego okazać przedewszystkiem w odniesieniu do takiego przestępstwa, dla którego mu przyznano warunkowe zawieszenie kary. W tym kierunku można żądać szczególnej staranności, choćby chodziło o przestępstwo z winy nieumyślnej lub tylko o wykroczenie.

IV. (c. d. do III). Prawo nasze naogół nie przyjęło systemu niektórych ustawodawstw, polegającego na udzielaniu przez sędziego skazanemu polecenia, do których powinien się zastosować jako do próby jego prowadzenia się. Wyjątek stanowi wynagrodzenie szkody (art. 3 prawa). Wynagrodzenie szkody winno być brane już pod uwagę przy orzeczeniu zawieszającym wykonanie kary jako jeden z momentów „zachowania się” po popełnieniu przestępstwa (art. 1 prawa). Jeśli skazany do chwili skazania warunkowego szkody nie wyrównał, winien uczynić to w okresie próby, ponieważ wyrównanie szkody, identyczne w wielu wypadkach z wyrzeczeniem się korzyści osiągniętej z przestępstwa, jest istotnym probierzem, czy skazany na przyszłość wyrzeka się przestępstw i ich korzyści. Sędzia może wydać polecenie wyrównania szkody w ciągu czasu i do wysokości, które oznaczy. Miarodajne są stosunki gospodarcze skazanego, choćby bowiem o stwierdzenie jego dobrej woli, która może ujawnić się tylko w granicach możliwości gospodarczych skazanego. Oczywiście z istoty rzeczy wypływa, że czas zakreślony do wyrównania szkody nie może przekraczać okresu próby. To samo dotyczy nawiązki, wykluczającej dochodzenie odszkodowania (§§ 188, 231 k. k. 1871 r.).

Polecenie wyrównania szkody lub nawiązki oraz ustalenie czasu i wysokości, do jakiej skazany odszkodowanie lub nawiązkę ma wyrównać, jest częścią orzeczenia o warunkowym zawieszeniu kary. W razie nieposłuszeństwa temu poleceniu można uchylić zawieszenie wykonania kary (art. 4 ust. ost. prawa). Natomiast polecenie sądu nie stanowi tytułu egzekucyjnego. Nie należy tego polecenia według art. 3 prawa utożsamiać z orzeczeniem przyznającym poszkodowanemu w procesie cywilnym odszkodowanie lub w procesie karnym nawiązkę. **Przyznanie żądanej nawiązki stanowi inną część wyroku karnego.** Oczywiście polecenie w myśl art. 3 prawa uiszczenia nawiązki, wykluczającej dochodzenie odszkodowania, można wydać tylko wówczas, jeżeli w wyroku karnym nawiązkę przyznano. Jednak mimo to, że nawiązki w wyroku karnym nie przyznano, ponieważ poszkodowany jej nie żądał, obierając drogę procesu cywilnego o odszkodowanie, a przyznanie odszkodowania w trybie procesu karnego nie jest dopuszczalne, można wydać polecenie odszkodowania według art. 3 prawa. Tak samo dla wydania polecenia jest obojętnym, czy odszkodowanie już przyznano wyrokiem cywilnym lub ugodą sądową.

Z drugiej strony mimo przyznania poszkodowanemu odszkodowania w wyroku cywilnym lub ugodzie, albo nawiązki w wyroku karnym w wyższej kwocie i dopuszczalnej egzekucji, polecenie według art. 3 prawa może dotyczyć kwo-

ty niższej jako odpowiedniej „stosunkom gospodarczym skazanego”. W żadnym razie sędzia nie może polecić wyrównania szkody lub nawiązki ponad wysokość, stwierdzoną już niewątpliwie bądź w drodze cywilnej względnie karnej, bądź o ile chodzi o odszkodowanie wyłącznie dla celu przewidzianego w art. 3 prawa na podstawie wyników postępowania karnego. Ustalenie w myśl art. 3 prawa wysokości odszkodowania i czasu jej uiszczenia nie ma wpływu ani na prawa poszkodowanego do dochodzenia szkody w drodze procesu cywilnego bezzwłocznie i w wyższej kwocie, ani na prawa skazanego co do obrony wobec żądań poszkodowanego. Tak samo ustalenie przez sąd w myśl art. 3 prawa w jakiej wysokości, stanowiącej część przyznanej nawiązki i do jakiego czasu, zastosowanego do możliwości skazanego, ma on uiszczyć nawiązkę, nie ma wpływu na prawa osoby, której nawiązkę w wyroku przyznano do rozpoczęcia kroków egzekucyjnych w terminie prawnym o całą kwotę nawiązki.

Dodatknie dla porządku prawnego znaczenie polecenia w myśl art. 3 prawa powinno się ujawnić zwłaszcza w wypadkach przyznania nawiązki na zasadzie §§ 188 lub 231 k. k., a warunkowego zawieszenia kary.

Jeśli skazany nie wyrówna szkody do oznaczonej wysokości w czasie oznaczonym, sąd **może** uchylić zawieszenie wykonania kary. Warunkiem jest stwierdzenie, że niespełnienie polecenia jest zawinione. Brak winy może być następstwem zmiany stosunków gospodarczych skazanego, uniemożliwiającej mu dopełnienie polecenia zupełnie lub w części, przeszkód po stronie poszkodowanego, odmawiającego przyjęcia części odszkodowania objętej poleceniem mimo oświadczenia, że zapłata części nie wyklucza dochodzenia dalszych roszczeń i t. p.

V. Z upływem terminów przewidzianych w art. 6 prawa kara jest darowaną z mocy samego prawa (ipso iure). Dlatego prawo nie przewiduje jako wyroku darowania formalnej uchwały sądu, ani orzekającej darowanie kary (konstytutywnej), ani stwierdzającej jej darowanie. Postanowienie § 4 ust. 3 (i ust. ost.) rozporządzenia ministerjalnego ma znaczenie informacyjne i porządkowe (oznaczenie sprawy jako załatwionej i t. d.) Ten stan prawny wkłada na sąd względnie na prokuratora (§ 1 rozp. min.) obowiązek starannego czuwania, aby terminów przewidzianych w art. 6 prawa nie przekroczone. Po ich upływie nie jest możliwe uchylić zawieszenie kary lub złożyć wnioski o uchylenie, a skazanemu należy **na żądanie** wydać poświadczenie przewidziane artykułem 14 prawa.

Termin przewidziany w ustępie 1 art. 6 prawa ulega przedłużeniu, jeśli skazany w okresie próby popełni przestępstwo i o to przestępstwo będzie wdrożone postępowanie bądź już w okresie próby, bądź najpóźniej w ciągu terminu trzechmiesięcznego po upływie okresu próby. Są więc potrzebne pewne urządzenia, zapewniające nadzór nad sprawowaniem się skazanego. Tryb nadzoru określa rozporządzenie ministerjalne. Sąd powiatowy względnie prokurator (§ 1 rozp. min.) otrzyma więc w myśl § 2 rozporządzenia min. odpowiednie zawiadomienie o wdrożeniu takiego nowego postępowania od prokuratora lub sądu, w którym je wdrożono. Jeśli nowe postępowanie toczy się w tym samym sądzie u tego samego sędziego, wystarczy odpowiedni zapiszek w aktach warunkowego skazania. Obojętnym jest, o jaki czyn wdrożono postępowanie karne i jak go skwalifikowano (według ustawy karnej), dopiero bowiem wyrok skazujący prawomocny orzeka o tem ostatecznie, dając niewzruszoną podstawę do rozstrzygnięcia pytania, czy jest to jedno z tych przestępstw, które po myśli art. 4, L. 1 i 2 prawa uzasadniają wydanie uchwały uchylającej zawieszenie wykonania kary. W razie więc próśby skazanego, o wydanie mu poświadczenia, opartej na zasadzie art. 6, ustęp 1 prawa, sąd (w sądzie okręgowym zawsze po zasięgnięciu oświadczenia prokuratora) mając wiadomość o nowem postępowaniu karnem, odmówi na razie takiego poświadczenia z powołaniem się na art. 6 ustęp 2 prawa.

O wyniku postępowania karnego otrzyma sąd względnie prokurator również wiadomość, która może być podstawą natychmiastowej uchwały uchylają-

cej zawieszenie wykonania kary (art. 13 prawa). Także zarządzenia przewidziane §-em 3 rozporządzenia min. mogą być źródłem wiadomości o sprawowaniu się skazanego. Nie wyklucza to także zużytkowania i sprawdzenia wiadomości, które sąd otrzymał przy sposobności innych czynności, choćby taka wiadomość pochodziła od organów bezpieczeństwa. Nie wolno jednak polecać tym organom nadzoru nad sprawowaniem się skazanego coby miało cechy niedopuszczalnego nadzoru policyjnego.

Jeśli sąd oznaczył skazanemu termin do wyrównania szkody lub nawiązki, należy zaraz po upływie tego terminu zbadać przesłuchaniem skazanego, poszkodowanego, ewentualnie innemi dochodzeniami czy skazany dopełnił obowiązku lub wprawdzie nie dopełnił go, lecz tylko bezwinnie.

Również otrzyma sąd wiadomość o prawomocnem skazaniu, które mogłoby dać podstawę do wykonania zawieszony kary na zasadzie postanowienia końcowego artykułu 4 prawa. Z tytułu tego tylko wypadku nie ma jednak zastosowania przewidziane w ustępie 2, art. 6 prawa przedłużenie terminu do wydania uchwały uchylającej zawieszenie wykonania kary, lub do złożenia wniosku w tym względzie; obowiązuje termin przewidziany w ustępie 1 art. 6, a termin według ustępu 2 artykułu 6 tylko wówczas, jeśli z powodu innego jeszcze przestępstwa a mianowicie popełnionego w okresie próby nastąpiło przedłużenie terminu, którego długość jest uwarunkowana prawomocnem ukończeniem postępowania o to inne przestępstwo.

VI. (c. d. do V).

Prawo daje możność zarządzić wykonanie kary tylko w ciągu terminu trzechmiesięcznego oznaczonego w ustępie pierwszym, względnie w ciągu terminu trzechmiesięcznego oznaczonego w ustępie drugim artykułu 6 prawa, nie można bowiem pozostawiać sprawy bezterminowo w niepewności, czy warunkowość skazania będzie unicestwioną. Zaraz więc z początkiem powyższego okresu trzechmiesięcznego sędzia powiatowy względnie prokurator (§ 1 rozp. min.) powinien **szczegółowo** zbadać stan rzeczy. Ewidencję terminów w tym okresie ułatwiają zarządzenia zawarte w §-ach 9 i nast. rozporządzenia min. Prócz rozpatrzenia wiadomości już otrzymanych (pkt. V) i uzupełnienia ich (§ 3 ust. ost. rozp. min.) zbadanie polega na zasięgnięciu wyjaśnień o poprzednich ukaraniach w myśl § 4 rozp. min. Wyjaśnienia te mogą ujawnić skazanie bezwarunkowe, o którym przez zbieg okoliczności, sąd wzgl. prokurator nie otrzymał wiadomości. Może chodzić o lukę w wiadomościach poprzednich z powodu, że zawiadomienie poprzednie o ukaraniach było niezupełne, przestarzałe, a skazany zataił skazanie, zaczem sąd ma podstawę do zastosowania postanowień art. 4 L. 3 lub postanowienia końcowego ustępu ostatniego tegoż artykułu prawa. Wyjaśnienia w myśl § 3 rozp. min. mogą też ujawnić skazanie uzasadniające zarządzenie według art. 4 L. 1 i 2 prawa, jeśli sądy i prokuratury właściwe w myśl § 1 rozp. min. nadesłały w porę bądź zawiadomienia o wdrożeniu postępowania karnego, bądź zawiadomienia o prawomocnem skazaniu.

Stan rzeczy spowodowany prawem o warunkowem skazaniu ujawnia wagę nadsyłania urzędowi rejestracji skazanych jaknajpóźniej wszelkich wyciągów z wyroków skazujących (bezwarunkowo) zaraz po skierowaniu wyroku do wykonania. Na zaniebdania w tym zakresie zwrócono już uwagę okólnikiem z dnia 21 września 1923 r. Nr. 756/III. S./23. (Dz. Urzęd. Nr. 19). Tylko przestrzeganie punktualności w tym zakresie da urzędowi rejestracji skazanych możność udzielania sądom i prokuratorom wyjaśnień zupełnych, odpowiadających ostatniemu rzeczywistemu stanowi rzeczy, który ma taką doniosłość dla orzeczeń sądów tak w przedmiocie zawieszenia wykonania kary, jak i uchylenia w porę tego zawieszenia. Tak samo należy wyciągi z wyroków skazujących warunkowo wysyłać bez zwłoki nieuzasadnionej. Także wiadomość o poprzedniem warunkowem skazaniu może mieć znaczenie dla sędziego, który rozważałby ewentualnie zawieszenie kary z powodu skazania tej samej osoby za inne przestępstwo.

O wydaniu poświadczenia według art. 14 prawa decyduje sąd (patrz § 4 ust. 4 rozp. min.). Decyzja sądu nie jest więc zależną od zarządzenia natury wewnętrznej, co do oznaczenia sprawy jako załatwionej. Otrzymanie ponownych wyjaśnień o poprzednich ukaraniach (§ 4 ust. 4 rozp. min.) może jeszcze ujawnić, że skazany w okresie próby popełnił przestępstwo, o które wdrożono postępowanie w terminie trzechmiesięcznym, od ukończenia próby, i za które żądającego poświadczenia skazano prawomocnie nie dawniej niż przed trzema miesiącami, zaczem sąd może jeszcze uchylić zawieszenie wykonania kary, a wydanie poświadczenia stwierdzającego darowanie kary i skutków zasądzenia sprzeciwiałoby się prawu.

VII. Art. 9 — 13 prawa zawierają przepisy proceduralne.

Sąd obowiązany jest wydać orzeczenie w przedmiocie zawieszenia kary — przychylnie lub odmowne — oraz je uzasadnić, jeśli mu przedstawiono wniosek o zawieszenie. W braku wniosku i nie rozpatrując kwestji zawieszenia kary z urzędu, z powodu oczywistego braku wszelkich podstaw sąd nie jest obowiązany wydać orzeczenie. Także rozpatrując kwestję zawieszania kary tylko z urzędu (z własnej inicjatywy) sąd orzeka o zawieszeniu i uzasadni je, jeśli zdecyduje wykonanie kary zawiesić; natomiast jeśli w takim wypadku nie znajduje podstaw do zawieszenia kary nie jest obowiązany wydać orzeczenie odmowne i interesowani z powodu zaniechania orzeczenia odmownego nie mogą się żalić.

Orzeczenie zamieszcza sąd w wyroku jako **część orzeczenia o karze**, zaczem podstawy zawieszenia kary rozpatruje się łącznie z rozpatrywaniem całości sprawy.

Osobna uchwała jest przewidziana **wyjątkowo** w wypadku zawieszenia kary zastępczej orzeczonej w miejsce nieściągalnej grzywny (art. 11 prawa). Uchwała taka jest samoistną, jeśli ew. karę zastępczą ustalono w wyroku, natomiast w wypadku § 491 u. p. k. 1877 należy z uchwałą przewidzianą tym paragrafem połączyć uchwałę o zawieszeniu kary.

Także przy wydaniu sądowego mandatu karnego można zastosować warunkowe zawieszenie kary. Ponieważ przy wydaniu mandatu prokurator i sąd mogą się opierać na bardzo ograniczonym materiale, przeto z prawa zawieszenia kary będzie można w tym wypadku korzystać tylko w razie możliwości doraźnego stwierdzenia dotychczasowej karalności obwinionego i dostatecznych danych w otrzymanym materiale pozwalającym wnioskować o okolicznościach wymaganych artykułem 1 rozporządzenia Prezydenta Rp. Praktyka ujawni, czy mimo tych trudności, wymierzając karę zwłaszcza **za drobne przestępstwa** można będzie osiągnąć w szerszym zakresie zastosowanie zawieszenia kary także w mandatach karnych sądowych i w nakazach karnych władz administracyjnych. Ponieważ zawieszenie kary jest częścią orzeczenia o karze, przeto sąd nie może jej zawiesić mandatem, jeśli prokurator o to nie wnosił i swój wniosek podtrzymuje (§ 448 u. p. k. w brzmieniu rozp. 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 398).

Orzeczenie sądu pierwszej instancji w przedmiocie zawieszenia kary ulega zaskarżeniu w tym samym trybie i w tym samym zakresie, jak orzeczenie o karze, którego część stanowi (art. 9 ust. 3 prawa). Przeciw mandatowi może więc oskarżony wnieść sprzeciw i na rozprawie głównej wnieść o warunkowe zawieszenie kary, przeciw wyrokom służy w zależności od przepisów postępowania karnego odwołanie lub rewizja. W wypadku rewizji, zaskarżenie z powodu zawieszenia kary lub odmowy zawieszenia jest ujęte w ciasne granice naruszenia prawa materialnego (n. p. zawieszono karę przekraczającą 6 miesięcy) lub formalnego (n. p. brak uzasadnienia), bez możności ponownego rozpatrzenia merytorycznego sprawy.

VIII. Panów Prokuratorów okręgowych proszę o zwrócenie uwagi podprokuratorów przy sądach powiatowych na treść niniejszego okólnika i obowiązek korzystania z uprawnień służących podprokuratorom na zasadzie art. 9, 10 (§§ 447, 448 u. p. k.), 11 i 13 prawa w zakresie wniosków i oświadczeń.

Warszawa, dnia 27 stycznia 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

OKÓLNIK Nr. 1356/II. A./28.

w sprawie

ograniczenia wypadków wzywania przez sądy funkcjonariuszów policji w charakterze świadków.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie i do Panów Prezesów sądów okręgowych w okręgach tych sądów apelacyjnych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych żali się, że sądy pokoju w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie bardzo często wzywają do rozpraw karnych wszystkich funkcjonariuszów policji wyszczególnionych w doniesieniu, jakkolwiek już z samego doniesienia widocznym jest, że rola niektórych z tych funkcjonariuszów w danej sprawie ograniczała się do spełnienia czynności tylko luźnie i formalnie związanej ze sprawą i zupełnie nieistotnej dla wymiaru sprawiedliwości.

Taki tryb postępowania nietylko pociąga za sobą niepotrzebne zwiększenie wydatków sądowych na opłacanie kosztów stawiennictwa zbędnych świadków, lecz ponadto powoduje, że bardzo częste wykonywanie normalnej służby w poszczególnych posterunkach policji staje się wręcz niemożliwe, gdyż większa część jej składu osobowego w danym dniu znajduje się w sądzie.

Ponieważ ciągle odrywanie funkcjonariuszów policji od służby odbija się nader ujemnie na sprawności policji, uniemożliwiając jej niejednokrotnie należyte wykonywanie obowiązków służbowych, przeto Ministerstwo Sprawiedliwości prosi Panów Prezesów o wydanie odpowiednich zarządzeń, by sędziowie pokoju przed rozsyłaniem wezwań dla świadków szczegółowo badali, czy zeznanie danego świadka ma istotne znaczenie dla sprawy i tylko takich świadków wzywali.

Warszawa, dnia 30 stycznia 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

K O M U N I K A T

w sprawie potrącania podatku dochodowego od dodatkowych wynagrodzeń, pobieranych przez pracowników państwowych z instytucji lub przedsiębiorstw, nadzorowanych przez Państwo.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu. Warszawa, dnia 28 grudnia 1927 r. L. D. V. 1589/2/27. Okólnik w sprawie potrącania podatku dochodowego od dodatkowych wynagrodzeń pracowników państwowych. Do Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rze-

czypospolitej, do Kancelarii Sejmu i Senatu, do Najwyższej Izby Kontroli, do Prezydium Rady Ministrów i do wszystkich Ministerstw. W związku z wykonywaniem przez funkcjonariuszów państwowych, za dodatkowym wynagrodzeniem, czynności nadzorczych w instytucjach nadzorowanych przez Państwo lub w przedsiębiorstwach, w których Państwo partycypuje jako udziałowiec — nasunęły się w praktyce pewne wątpliwości co do sposobu obliczenia i potrącania podatku dochodowego od tych dodatkowych wynagrodzeń.

Ministerstwo Skarbu, mając na uwadze usunięcie tych wątpliwości, wyjaśnia, że omawiane wynagrodzenia dodatkowe stanowią składową część uposażenia służbowego i wobec tego winny być traktowane, dla celów obliczenia przypadającego podatku dochodowego, łącznie z podstawowym wynagrodzeniem służbowym pracownika.

Jeżeli więc tego rodzaju wynagrodzenie dodatkowe wypłaca się równocześnie z uposażeniem podstawowym i za ten sam okres czasu, — wówczas za podstawę do ustalenia stopy procentowej przypadającego podatku służy ich suma, obliczona w stosunku rocznym. Gdy natomiast wynagrodzenie dodatkowe wypłaca się już po dokonaniu wypłaty uposażenia podstawowego, — wówczas jako podstawę ustalenia stopy procentowej podatku przyjmuje się również sumę wynagrodzenia zasadniczego i dodatkowego, względnie łączną kwotę dodatkowych wynagrodzeń, o ile takowe są wypłacone jednocześnie, jednak ustalona w ten sposób stopa procentowa służy tylko do obliczenia podatku od dodatkowego wynagrodzenia i nie może mieć wpływu na podwyższenie potrąconego już podatku od uposażenia zasadniczego.

W wypadkach, gdy sprawowanie nadzoru powierzono funkcjonariuszowi państwowemu, należącemu organizacyjnie do innego resortu, — podatek dochodowy od dodatkowego wynagrodzenia oblicza się w sposób, wskazany w poprzednim ustępie, i w tym celu należy zażądać od władzy przełożonej funkcjonariusza, sprawującego nadzór, podania wysokości ostatniego jego uposażenia podstawowego.

Część wynagrodzenia dodatkowego, stanowiąca ryczałt na zwrot kosztów podróży lub też innych wydatków, związanych z wykonywaniem zleconego nadzoru, nie podlega opodatkowaniu, stosownie do przepisu § 40 rozp. wyk. z dnia 14 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 298).

W końcu zauważa się, że potrącanie podatku dochodowego od omawianych wynagrodzeń dodatkowych nie leży w obowiązku władzy przełożonej funkcjonariusza, gdy takie wynagrodzenie wypłaca bezpośrednio do rąk funkcjonariusza nadzorowana instytucja lub przedsiębiorstwo. Dotyczy to przedewszystkiem tych wypadków, gdy funkcjonariusze państwowi z ramienia swej władzy przełożonej zajmują w prywatnych instytucjach lub przedsiębiorstwach stanowiska członków rad nadzorczych lub komisji rewizyjnych a wynagrodzenia z tego tytułu pobierają bezpośrednio od tych instytucji czy też przedsiębiorstw. Dyrektor Departamentu (—) W. Kokoszko.

K O M U N I K A T

w sprawie upoważnień dla konsulów Rzeczypospolitej Polskiej, przewidzianych w ust. 3 art. 19 ustawy o organizacji konsulatów i czynnościach konsulów z dnia 11 listopada 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 944).

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

W związku z komunikatami ogłoszonymi w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 15 stycznia 1927 r. Nr. 2 i z dnia 15 grudnia 1927 r. Nr. 24 podaje się do wiadomości, że następujący urzędnicy konsularni

wskutek przeniesienia ich na inne miejsce służbowe utracili upoważnienia wymienione w powyższych komunikatach:

1. Dunajewski Aleksander,
2. Dr. Hubicki Otto, co do pp. 2 i 4 art. 18,
3. Kossow Marjan,
4. Dr. Kruczkiewicz Adam,
5. Lasocki Jerzy,
6. Łazarski Roman,
7. Marski Zdzisław,
8. Rittner Edward.

OGÓLNA LISTA

konsulów, którzy otrzymali upoważnienie do wykonywania czynności przewidzianych art. 18 i 19 ust. 3-ci ustawy z dnia 11 listopada 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103/24, poz. 944), zestawiona wedle stanu w dniu 15 stycznia 1928 r.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

I. Do wykonywania czynności, przewidzianych w p. 2 i 4 art. 18 wspomnianej ustawy, otrzymali upoważnienie:

- 1) Babiński Mieczysław, konsul I kl. w Kijowie,
- 2) Chęciński Tadeusz, wicekonsul II kl. w Mińsku,
- 3) Głuski Stanisław, kierownik Wydziału Konsularnego Poselstwa R. P. w Rio de Janeiro,
- 4) Dr. Gruszka Sylwester, konsul gen. w Nowym Yorku,
- 5) Komierowski Kazimierz, konsul w Londynie,
- 6) Dr. Kurnikowski Zdzisław, konsul gen. II kl. w Chicago,
- 7) Miszke Zbigniew, konsul II kl. w Kurytybie, z ograniczeniem co do p. 4-go do wykonywania tylko doręczeń, wezwań i pokwitowań,
- 8) Mostowski Zygmunt, konsul II kl. w Tyflisie,
- 9) Ocetkiewicz Artur, konsul I kl. w Pittsburgh'u,
- 10) Pindor Karol, Wysoki Delegat i konsul w Charbinie,
- 11) Pol Wiktor, kierownik Wydziału Konsularnego Poselstwa w Teheranie,
- 12) Dr. Rosicki Stefan, konsul II kl. w Buffalo,
- 13) Skrzyński Konstanty, konsul gen. w Charkowie,
- 14) Sztark Heljodor, konsul I kl. w Leningradzie,
- 15) Dr. Straszewski Michał, konsul gen. w Montrealu,
- 16) Zieleziński Adam, konsul gen. II kl. w Moskwie,
- 17) Zwolski Stanisław, wicekonsul w Nowym Yorku.

II. Do wykonywania czynności, przewidzianych w p. 4-ym wspomnianej ustawy, otrzymali upoważnienie:

- 1) Dr. Chęmiński Zdzisław, wicekonsul w Detroit,
- 2) Mazurkiewicz Władysław, Poseł Nadzw. i Min. Pełn. III kl., kierownik Wydziału Kons. w Buenos Airés,
- 3) Zbyszewski Tytus, konsul gen. w Jerozolimie.

III. Do stwierdzania zgodności odpisów z oryginałami dokumentów oraz do uwierzytelniania podpisów i znaków ręcznych (art. 18 p. 5 powołanej wyżej ustawy) otrzymali upoważnienie:

- 1) Adamek Józef, wicekonsul w Brukseli,
- 2) Dr. Adamkiewicz Jerzy, konsul gen. w Lipsku,
- 3) Babiński Mieczysław, konsul I kl. w Kijowie,

- 4) Barthel de Weydenthal Jerzy, konsul gen. w Zagrzebiu,
- 5) Charwat Franciszek, Poseł R. P. i kierownik Wydz. Konsularnego w Tallinie,
- 6) Chęciński Tadeusz, wicekonsul w Mińsku,
- 7) Dr. Chęmiński Zdzisław, wicekonsul w Detroit,
- 8) Chiczewski Feliks, konsul II kl. w Bukareszcie,
- 9) Czaplicki Jan, konsul I kl. w Zurychu,
- 10) Czwartacki Eustachy, attaché konsularny w Trieście,
- 11) Czyżyk Konstanty, attaché konsularny w Morawskiej Ostrawie,
- 12) Downarowicz Kazimierz, konsul II kl. w Antwerpji,
- 13) Dr. Feniger Samuel, tyt. konsul II kl. w Berlinie,
- 14) Dr. Gawroński Wacław, konsul I kl. w Lille,
- 15) Gieburowski Józef, wicekonsul w Kwidzynie,
- 16) Głuski Stanisław, kierownik Wydziału Konsul. Posel. R. P. w Rio de Janeiro,
- 17) Grabiński Mieczysław, konsul II kl. w Zagrzebiu,
- 18) Dr. Gruszka Sylwester, konsul gen. II kl. w Nowym Yorku,
- 19) Himmelstjerna Samson Mikołaj, wicekonsul w Londynie,
- 20) Dr. Hubicki Otto, konsul gen. w Medjolanie,
- 21) Kaczkowski Jan Paweł, tyt. konsul I kl. w Rotterdamie,
- 22) Kaleński Edmund, wicekonsul w Buffalo,
- 23) Karczewski Jan, konsul II kl. kierownik Wydz. Konsularnego Poselstwa R. P. w Wiedniu,
- 24) Kluczyński Piotr, konsul II kl. w Lyonie,
- 25) Kolankowski Witold, kierownik Konsulatu Gen. w Mińsku,
- 26) Komierowski Kazimierz, konsul I kl. w Londynie,
- 27) Korybut-Woroniecki Henryk, kierownik Wydz. Kons. przy Poselstwie w Sztokholmie,
- 28) Kowalewski Przemysław, wicekonsul w Królewcu,
- 29) Kozłowski Władysław, konsul I kl. w Detroit,
- 30) Krajewski Wincenty, wicekonsul w Kijowie,
- 31) Kunicki Tadeusz, sekretarz kons. w Elku,
- 32) Dr. Kurnikowski Zdzisław, konsul gen. w Chicago,
- 33) Kwiatkowski Włodzimierz, konsul gen. w Trieście,
- 34) Langer Bronisław, sekretarz konsularny w Buenos Aires,
- 35) Lechowski Jerzy, wicekonsul w Szczecinie,
- 36) Lorenowicz Eustachy, konsul II kl. w Czerniowcach,
- 37) Dr. Lubaczewski Tadeusz, konsul II kl. w Pradze,
- 38) Ładoś Aleksander, konsul gen. w Monachjum,
- 39) Łęcki Wacław, wicekonsul w Chicago,
- 40) Łopatto Walerjan, konsul II kl. w Rydze,
- 41) Maciejowski Zdzisław, konsul II kl. w Galacu,
- 42) Malczewski Leszek, chargé d'affaires w Oslo, pełniący zarazem czynności konsula,
- 43) Malhomme Henryk, wicekonsul w Kopenhadze,
- 44) Marynowski Tadeusz, konsul II kl. w Nowym Yorku,
- 45) Marzecki Tomasz, attaché konsularny w Moskwie,
- 46) Mazurkiewicz Roman, wicekonsul w Montrealu,
- 47) Merdinger Zygmunt, konsul I kl. w Bratisławie,
- 48) Mikucki Adam, wicekonsul w Lille,
- 49) Miszke Zbigniew, konsul II kl. w Kurytybie,
- 50) Moc Aleksander, wicekonsul w Essen,
- 51) Mostowski Zygmunt, konsul I kl. w Tyflisie,
- 52) Dr. Namysłowski Władysław, konsul w Hamburgu,
- 53) Dr. Nieduszyński Tadeusz, konsul I kl. w Strasburgu,

- 54) Ocetkiewicz Artur, konsul I kl. w Pittsburghu,
- 55) Pawlica Jan, wicekonsul w Pradze,
- 56) Pindor Karol, Wysoki Delegat i konsul w Charbinie,
- 57) Pol Wiktor, kierownik Wydz. Konsularnego w Teheranie,
- 58) Pomian Alf, konsul I kl. w Lipawie,
- 59) Dr. Poznański Karol, konsul gen. w Paryżu,
- 60) Ptaszycki Stanisław, konsul II kl. w Pile,
- 61) Dr. Radowski Bronisław, konsul we Wrocławiu,
- 62) Rembiszewski Leon, konsul II kl. w Bernie,
- 63) Dr. Ripa Karol, konsul w Morawskiej Ostrawie,
- 64) Dr. Rosicki Stefan, konsul w Buffalo,
- 65) Rozwadowski Eugenjusz, konsul gen. w Kolonji,
- 66) Rusiecki Bartłomiej, konsul w Monachjum,
- 67) Rzewuski Jan, konsul I kl. w Sofji,
- 68) Samborski Bohdan, wicekonsul w Paryżu,
- 69) Dr. Skowroński Edward, wicekonsul I kl. w Leningradzie,
- 70) Skrzyński Konstanty, konsul gen. II kl. w Charkowie,
- 71) Dr. Staniewicz Roman, konsul II kl. i kierownik Konsulatu Generalnego w Królewcu,
- 72) Stempowski Jeremi, attaché konsularny w Zurychu,
- 73) Dr. Strakosz Paweł Aleksander, wicekonsul w Budapeszcie,
- 74) Dr. Straszewski Michał, konsul gen. w Montrealu,
- 75) Swierzbński Antoni, konsul II kl. w Kiszyniowie,
- 76) Swierzbński Michał, konsul II kl. w Dyneburgu,
- 77) Świrski Michał, konsul tyt. w Bytomiu,
- 78) Dr. Szczepański Aleksander, konsul gen. w Bytomiu,
- 79) Sztark Heljodor, konsul I kl. w Leningradzie,
- 80) Dr. Szwarcenberg-Czerny Kazimierz, wicekonsul w Hamburgu,
- 81) Symonolewicz Konstanty, tyt. konsul II kl. w Charbinie,
- 82) Dr. Tabor Wojciech, konsul tyt. w Helsingforsie,
- 83) Tarnowski Jerzy, kierownik Wydz. Konsul. przy Pos. R. P. w Madrycie,
- 84) Tomaszewski Jerzy, kierownik Wydz. Konsul. przy Pos. R. P. w Rzymie,
- 85) Warchałowski Jerzy, kierownik Wydz. Konsul. przy Pos. R. P. w Belgradzie,
- 86) Węgnerowicz Roman, konsul II kl. w Marsylii,
- 87) Zablocki Leon, sekretarz konsularny w Szczecinie,
- 88) Dr. Zawada Filip, wicekonsul w Olsztynie,
- 89) Zbyszewski Tytus, konsul gen. w Jerozolimie,
- 90) Zieleziński Adam, konsul gen. w Moskwie,
- 91) Zieliński Stanisław, konsul gen. w Berlinie,
- 92) Zwolski Stanisław, wicekonsul w Nowym Yorku.

IV. Do sporządzania i stwierdzania zgodności przekładów z oryginałami dokumentów lub ich odpisami (art. 18 p. 5 powołanej wyżej ustawy) otrzymali upoważnienie:

- 1) Chiczewski Feliks, konsul II kl. w Bukareszcie, dla języka rumuńskiego,
- 2) Ładoś Aleksander, konsul gen. w Monachjum, dla języka niemieckiego,
- 3) Mikucki Adam, wicekonsul w Lille, dla języka francuskiego,
- 4) Dr. Namysłowski Władysław, konsul I kl. w Hamburgu, dla języka niemieckiego,
- 5) Dr. Poznański Karol, konsul gen. w Paryżu, dla języków: francuskiego, niemieckiego, angielskiego i rosyjskiego,

- 6) Dr. Ripa Karol, konsul w Morawskiej Ostrawie, dla języków: czeskiego i niemieckiego,
- 7) Rusiecki Bartłomiej, konsul w Monachjum, dla języka niemieckiego,
- 8) Dr. Szwarcenberg-Czerny Kazimierz, wicekonsul w Hamburgu, dla języka niemieckiego.

UZUPEŁNIENIE ZESTAWIENIA

przepisów i postanowień, o których mowa w punkcie 5 ustępu pierwszego § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 1926 r. o służbie przygotowawczej i o egzaminie kandydatów na stanowiska II kategorii w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Sprawiedliwości, jako też w sądach i urządach wymiaru sprawiedliwości (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 90),

zatwierdzone

reskryptem Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 29 grudnia 1927 r.
Nr. II. A. 8112/27.

Zestawienie ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. 24 z r. 1926 str. 438 i nast. uzupełnia się w sposób następujący:

W zestawieniu przepisów ułożonem dla obszaru okręgów sądów apelacyjnych w Krakowie i we Lwowie oraz okręgu sądu okręgowego w Częstochowie, po dziale „XXII” należy dodać działy następujące:

„XXII a. Ustawa z dnia 10 czerwca 1926 r. o warunkowem zawieszeniu wykonania kary na obszarze mocy obowiązującej ustawy postępowania karnego z dnia 23 maja 1873 r. Dz. u. p. Nr. 119 (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 354) — uzupełniona rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 424) — w ogólnych zarysach”.

„XXII b. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1927 r. o zwolnieniu przedterminowem osób odbywających karę pozbawienia wolności (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 25) — w ogólnych zarysach”.

„XXII c. Ustawa Karno Skarbowa z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) — w ogólnych zarysach; art. 135—141 i art. 210 do 215 — dokładnie”.

W zestawieniu przepisów ułożonem dla obszaru okręgów sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie należy dodać działy następującej treści:

„VIII a. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1927 r. o zwolnieniu przedterminowem osób odbywających karę pozbawienia wolności (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 25) — w ogólnych zarysach”.

„VIII b. Ustawa Karno Skarbowa z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) — w ogólnych zarysach; art. 135—141 i art. 210 do 215 — dokładnie”.

Nadto zestawienie to uzupełnia się w sposób następujący:

w punkcie 1-szym działu IX dodaje się słowa „rozp. Min. Spr. z dnia 25 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 344), okólnik Min. Spr. Nr. 1113/27 (Dz. Urz. Min. Spr. Nr. 16)”;

w punkcie 4-ym działu IX dodaje się słowa: „okólnik Min. Spr. Nr. 1114/27 (Dz. Urz. Min. Spr. Nr. 16);

w punkcie 5-ym działu IX dodaje się słowa: „wreszcie okólnik Min. Spr. Nr. 1258/27 (Dz. Urz. Min. Spr. Nr. 3)”.

Zestawienie przepisów ułożone dla obszaru okręgów sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz Sądu Okręgo-

wego w Katowicach dział „VIII” uzupełnia się przez dodanie punktów następujących:

„4) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1927 r. o zwolnieniu przedterminowem osób odbywających karę pozbawienia wolności (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 25) — w ogólnych zarysach”.

„5) Ustawa Karno Skarbowa z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) — w ogólnych zarysach; art. 135—141 i art. 210—215 — dokładnie”.

Nadto zestawienie to uzupełnia się w sposób następujący:

w punkcie 1-ym działu IX dodaje się słowa: „ustawa z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 449), rozp. Rady Min. z dnia 9 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 452) i rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 677)”;

w punkcie 3-im działu IX dodaje się słowa: „tudzież okólnik Min. Spr. Nr. 1258/27 (Dz. Urz. Min. Spr. Nr. 3)”;

w punktach 5-ym i 7-ym działu IX przed słowem „— dokładnie” dodaje się słowa „i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 473).

Uzupełnienie do wykazu zaliczek w znaczkach sądowych (Dz. Urz. Nr. 5/26):

Nr. kol.	N a z w a s ą d u	Zaliczka	Kasa skarbowa	U w a g i
324	Sąd pokoju I okr. w Zamościu	500 zł.	w Zamościu	zaliczka zmniejszona z 1000 zł.

R U C H S Ł U Ż B O W Y W SĄDOWNICTWIE.

Prezes sądu apelacyjnego w Katowicach zamianował: dnia 11 stycznia 1928 r. starszego oficjała w VIII st. sł. Maksymiljana Lichtblaua i prowadzącego księgi gr. w VIII st. sł. Karola Walka — starszymi sekretarzami w VIII st. sł. w Cieszynie; z dniem 1 stycznia 1928 r.: sekretarzem w IX st. sł. — Tomasza Bacika i Ignacego Kurka w Lublińcu, Józefa Franielczyka i Franciszka Żertkę w Katowicach, Ludwika Łamacza w Rudzie, Gustawa Kubicę w Rybniku i Antoniego Wodeckiego w Król. Hucie; adjunktem kancelaryjnym w IX st. sł. — Ludwika Czapłę w Rybniku; adjunktem kancelaryjnym w X st. sł. — Karola Przybyłę w Pszczynie; podsekretarzem w X st. sł. — Ignacego Kielbasę w Pszczynie, Franciszka Jakubca w Katowicach, Dominika Jurasza w Mikołowie, Ludwika Kopla w Król. Hucie, Alojzego Fojcika, Pawła Fignę i Franciszka Kaczmarka w Katowicach; rejestratorami w X st. sł. — Stefana Adamskiego w Bielsku, Adolfa Żwaka w Mysłowicach, Adama Przybyłę w Rybniku, Pawła Manka w Tarnowskich Górach i Ernesta Dudę w Katowicach; kontraktowego komornika sąd. Franciszka Majnusa — komornikiem w IX st. sł. w Katowicach; prow. komornika sądowego Józefa Wistubę — komornikiem sądowym w X st. sł. w Katowicach; kontr. komornika sądowego Augustyna Wolnicę — komornikiem sądowym w X st. sł. w Rudzie; prow. kancelistę XI st. sł. Emilję Klusównę i Gabryelę Czauderównę, kancelistę XII st. sł. Franciszka Prenglera i prow.

kancelistę XII st. sł. Helenę Jacakównę — kancelistami w XI st. sł. w Cieszynie; pomocniczego woźnego Rudolfa Kotasa — woźnym z XV gr. up. w Cieszynie; pomocniczego woźnego Pawła Neumana — woźnym z XV gr. up. w Katowicach; kandydata na woźnego Jana Sikorę — woźnym w Rybniku; dalej zamianował z dniem 1 stycznia 1928 r. przy więzieniu sądu okręgowego w Cieszynie: starszego oficjała IX st. sł. Pawła Walicę — podinspektorem więziennym w IX st. sł.; kancelistę XI st. sł. Czesława Krzywińskiego — asystentem więziennym w X st. sł.; dozorcę więziennego XII gr. up. Jana Matulę — starszym dozorcą więziennym z XI gr. up.; dozorców więziennych z XIII gr. up. Bronisława Góralika, Rudolfa Pieczonkę, Filipa Lutza, Jerzego Mendrocha, Karola Klemusa, Jana Szurmana i Pawła Ciemiągę — dozorcami więziennymi z XII gr. up.

W WIEZIENICTWIE.

Mianowani: Józef Ciołek, naczelnik więzienia w Mysłowicach w IX st. sł. — naczelnikiem tegoż więzienia w VIII st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Adam Lemaczyk, naczelnik więzienia w Inowrocławiu w IX st. sł. — naczelnikiem tegoż więzienia w VIII st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Władysław Kulczyński, inspektor więzienia w Toruniu w VIII st. sł. — naczelnikiem tegoż więzienia w tymże st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Mieczysław Kohlberger, naczelnik więzienia we Lwowie przy ul. Batorego — inspektorem więzienia we Lwowie przy ul. Kazimierzowskiej w VIII st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Józef Marzantowicz, p. o. podinspektora w IX st. sł. więzienia w Łodzi przy ul. Kopernika, od dnia 1 stycznia 1928 r.; Antonina Kantecka, podsekretarz więzienia przy ul. Długiej w Warszawie — adjunktem kancelaryjnym tegoż więzienia w IX st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Zdzisław Zapolski, asystent więzienia w Nowym Sączu — podinspektorem tegoż więzienia w IX st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Paweł Walica, st. oficjał więzienia w Cieszynie — podinspektorem tegoż więzienia w IX st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Władysław Jagielski, asystent więzienia w Siedlcach w XI st. sł. — asystentem tegoż więzienia w X st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Stanisław Łuczak, p. o. asystenta więzienia w Łodzi przy ul. Targowej — asystentem tegoż więzienia w X st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Piotr Huszczo, p. o. kancelisty więzienia w Wilnie na Łukiszkach — asystentem tegoż więzienia w X st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Aleksander Krajewski, kancelista więzienia w Płocku — asystentem tegoż więzienia w X st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Czesław Krzywiński, kancelista więzienia w Cieszynie — asystentem tegoż więzienia w X st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Józef Golejewski, kancelista więzienia w Tarnowie — podsekretarzem tegoż więzienia w IX st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Wiktorja Skoroszewska, kancelistka więzienia przy ul. Dzielnej w Warszawie — podsekretarzem tegoż więzienia w X st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Zygmunt Nowicki, p. o. kancelisty więzienia w Sosnowcu — kancelistą tegoż więzienia w XI st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.; Marjan Malinowski, p. o. kancelisty więzienia w Łucku — kancelistą tegoż więzienia w XI st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.

Przydzieleni: Antoni Golejewski na przygotowawczą służbę na urzędnika więziennego II kategorii przy zakładzie wychowawczo-poprawczym w Wielucianach w XI st. sł., od dnia 13 listopada 1927 r.; Stefan Ostrzeszewicz na przygotowawczą służbę na urzędnika więziennego II kategorii przy więzieniu w Warszawie, ul. Długa Nr. 52 w XI st. sł., od dnia 1 stycznia 1928 r.

Przeniesieni: Emil-Leon Skiwski, p. o. kancelisty więzienia w Sandomierzu — p. o. kancelisty w XII st. sł. przy zakładzie wychowawczo-poprawczym w Głazie, od dnia 1 stycznia 1928 r.; Jan Buszyński, kancelista więzienia w Krzemieńcu w XI st. sł. — kancelistą więzienia w Łodzi przy ul. Kopernika w tymże st. sł., od dnia 15 stycznia 1928 r.

Zwolnieni: Stanisław Augustyniak, podinspektor więzienia w Wilnie przy ulicy Ponarskiej na mocy art. 116 ustawy o państw. sł. cyw. z dn. 31 grudnia 1927 r.; Marjan Buchner, naczelnik więzienia w Toruniu na mocy orzeczenia Najwyższej Komisji Dyscyplinarnej z dn. 27 października 1927 r.; Antoni Wyszkowski, kancelista więzienia w Grodnie na własną prośbę z dn. 31 grudnia 1927 r.

Przeniesiony w stan spoczynku: Zygmunt Nejman, inspektor więzienia w Łomży na własną prośbę z dn. 31 stycznia 1928 r.

A D W O K A T U R A.

Obwieszczenie.

Rada Adwokacka okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie podaje do wiadomości co następuje:

Został wykreślony z listy adwokatów:

Adwokat Marjan Pawłowski, zam. w Warszawie, wskutek śmierci.

Przenieśli siedziby:

Adwokat Aleksander Rostocki z Łucka do Warszawy, ul. Górnośląska 18 m. 17,
Adwokat Tadeusz Katelbach ze Skierniewic do Warszawy, ul. 3-ch Krzyży 8.

Zostali przyjęci w poczet adwokatów:

Bolesław Chomicz z siedzibą w Warszawie, ul. Zgoda 8 m. 10,
Eugenjusz Wunsch z siedzibą w Warszawie, ul. Mokotowska 14.

Został wykreślony z listy aplikantów adwokackich:

Kazimierz Engelhardt, zam. w Kaliszu — wobec przejścia do magistratury.

Przenieśli siedziby:

Aplikant adwok. Zygmunt Rossman z Warszawy do Białej Podlaskiej,
Aplikantka adwok. Natalja Konówna z Warszawy do Sosnowca.

Zostali przyjęci w poczet aplikantów adwokackich:

Stefan Grabczyński z siedzibą w Warszawie, ul. Jerozolimska 30 m. 8,
Ire Feintuch z siedzibą w Warszawie, ul. Waliców 14 m. 6,
Maurycy Berenbaum z siedzibą w Warszawie, ul. Bagatela 15,
Aleksander Blumental z siedzibą w Warszawie, ul. Dzielna 22,
Helena Dziekońska z siedzibą w Warszawie, ul. Śniadeckich 18 m. 2,
Jakób Kerner z siedzibą w Warszawie, ul. Chmielna 43,
Karol Sterling z siedzibą w Warszawie, ul. Ogrodowa 9,
Władysław Pakszwer z siedzibą w Warszawie, ul. Nowy Świat 61,
Zygmunt Hofmokl-Ostrowski z siedzibą w Warszawie, ul. Szopena 3 m. 11,
Władysław Krzysztof Hecht z siedzibą w Warszawie, ul. Wolska 44,
Jan Fall z siedzibą w Warszawie, ul. Jerozolimska 93 m. 39,
Stanisław Adam Malewski z siedzibą w Warszawie, ul. Marszałkowska 40,
Abraham Izaak v. Ignacy Gutman z siedzibą w Warszawie, ul. Mokotowska 41,
Jerzy Michał Stankiewicz z siedzibą w Warszawie, ul. Boduena 2 m. 6,

Dawid Klinger z siedzibą w Łodzi, ul. Piotrkowska 175,
Alfred Hitman z siedzibą w Łodzi, ul. Pabjanicka 48,
Alfred Zauberman z siedzibą w Łodzi, ul. Przejazd 46,
Aleksander Salomon Fajtlowicz z siedzibą w Łodzi, ul. Piramowicza 10,
Feliks Mishalla vel Missala z siedzibą w Łodzi, ul. Leszno 41,
Tadeusz Woner z siedzibą w Olkuszu, ul. Górnicza 119.

Zgłosili się o przyjęcie w poczet adwokatów:

Lucjan Eugenjusz Koenig, prokurator przy sądzie okręgowym w Sosnowcu,
z siedzibą w Sosnowcu, ul. Wiejska 8,
Franciszek Jasnos, sędzia śledczy w Rawie Mazowieckiej, z siedzibą w Rawie
Mazowieckiej,
Dr. Józef Milewski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Łomży, z siedzibą
w Łomży, ul. Pl. Kościuszki 6,
Aleksander Zalewski, b. sędzia pokoju w Radzyminie, z siedzibą w Warszawie,
ul. Długa 44,
Grzegorz Glass, sędzia śledczy zapasowy przy sądzie okręgowym w Warszawie,
z siedzibą w Warszawie,
Edward Kalitowicz, b. pom. adwok. przys. okr. Charkowskiej Izby Sądowej,
ost. zastępca Dyrektora Finansowego Magistratu m. st. Warszawy, z sie-
dzibą w Warszawie, ul. Hoża 27 m. 14.

Zgłosili się o przyjęcie w poczet aplikantów adwokackich:

Ludwik Planer, p. o. podprokuratora V rewiru przy sądzie okręgowym w Pińsku,
z siedzibą w Łodzi,
Jerzy Finkelkraut, aplikant sądowy, z siedzibą w Warszawie,
Ryszard Kurnatowski, aplikant sądowy, z siedzibą w Warszawie, ul. Nowo-
senatorska 6,
Paweł Załuskowski, aplikant sądowy i b. zastępca sędziego pokoju, z siedzibą
w Warszawie, ul. Al. Ujazdowskie 30 m. 3.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Artur Józef Butterteig z siedzibą w Krakowie—Podgórze,
Dr. Herman Bronner z siedzibą w Starym Sączu,
Dr. Adolf Nowakowski z siedzibą w Liszczach,
Dr. Maurycy Tochten z siedzibą w Białej koło Bielska.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Roman Hell z Krakowa do Myślenic,
Dr. Henryk Kragen z Wojnicza do Krakowa, oraz ze substytutem Dr. Hella
ustanowiony został Dr. Zdzisław Kwieciński, adwokat w Krakowie, zaś
substytutem Dr. Kragena Dr. Samuel Spann w Tarnowie.

Przesiedlił się:

Dr. Maurycy Neufeld z Sokołowa do Biecza.

Zmarł:

Dr. Konstanty Nowaczyński, adwokat w Rzeszowie, a jego substytutem usta-
nowiony został Dr. Witold Czarnek adwokat w Rzeszowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu.

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Grzegorz Winnicki z siedzibą w Ustrzykach Dolnych.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Franciszek Frankowski z miejscem zamieszkania w Poznaniu,
 Adam Michnik z miejscem zamieszkania w Bydgoszczy,
 Antoni Peik z miejscem zamieszkania w Koźminie,
 Dr. Mikołaj Agopsowicz z miejscem zamieszkania w Lesznie,
 Józef Wysocki z miejscem zamieszkania w Poznaniu,
 Dr. Marjan Podbiera z miejscem zamieszkania w Poznaniu,
 Dr. Czesław Nieduszyński z miejscem zamieszkania w Bydgoszczy.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu.

Wpisani na listę adwokatów:

Józef Reiter z miejscem zamieszkania w Brodnicy,
 Alfons Gracz z miejscem zamieszkania w Chojnicach,
 Jan Werner z miejscem zamieszkania w Tczewie.

Przeniósł się:

Stanisław Filipowski ze Świecia do Wąbrzeźna.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Katowicach.

Wpisany na listę adwokatów:

Jan Bonczkowicz z miejscem zamieszkania w Rybniku.

S P R O S T O W A N I A :

W Nr. 1 Dziennika Urzędowego z dn. 2 stycznia 1928 r. w wykazie sądów Rzeczypospolitej Polskiej na str. 19 w rubryce sąd okręgowy Warszawa, powiat błoński po słowie: Grodzisk warszawski umieścić należy „Żyrardów”.

W okólniku Ministra Sprawiedliwości z 30 grudnia 1927 r. Nr. 1344/II.A/27, dotyczącym zmiany sposobu prowadzenia dziennika hipotecznego, wydrukowanym w Dzienniku Urzędowym z 1928 r. Nr. 2, str. 31 i nast., w ustępie d) w zdaniu ostatnim po słowach: „wstawia się liczby 1—7”, a przed słowami „i 15”, opuszczono liczbę „9”. Zdanie to brzmieć winno: „a w zdaniu ostatnim zamiast liczb „1^a, c—f, 2^b, 6” wstawia się liczby „1—7, 9 i 15”—”.